Hensigter end den at efterligne, med idealere Formaal end det at optræde i en Konkurrence. Der behøves fyldigere Grunde end saadanne for at trænge sig ind paa Omraader, hvor Pladsen til at aande i Forvejen kan synes kummerlig nok. Der behøves dertil intet mindre, end at man kommer med et nyt Brugsemne skjult i sit Væsens Fold, medbringer en ny Gave, som man maa tro paa, at det Samfund, der søges Hjemsted i, tiltrænger, haaber paa, at det vil modtage.

Dette alvorlige, ledende Motiv til at indfinde sig, hvor man ikke er kaldet, maa da bevares i usvækket Erindring, hvor mange Livsmotiver og Døgnmotiver, der end vil trænge sig frem og stille sig skjulende for det. Hvad der ønskes og ventes af kvindelige Malere, er noget andet og mere, end at de blot saa bravt som muligt følge i det mandlige Spor. Dén Dag maatte kaldes en Sorgens Dag, da kvindelig Kunst maatte erkendes for paa et Haar at ligne og paa det nøjeste at hamle op med mandlig Kunst. Malerinden maa nu efter sin Tur tydeliggøre sit Ideal, vise os de gamle Ting under Solen, sete gennem hendes Syn. Vi vilde skuffes, om vi blot skulde faa gældende Varer, tilvirkede efter fremmed Ideal eller efter gængse, mer eller mindre garanterede Surrogater.

Mon nu ogsaa mandligt og kvindeligt Kunstideal vil vise sig at være forskelligt? Ja, Sandsynligheden er for, at de ikke kunne være ens. Som Mandskunst har et Sammenhængsforhold med Mandsliv og Mandserfaringer, maa Kvindekunst faa det med Kvindeliv og Kvindefortid. Men ud over dette, at hvert Køns Fremtid maa blive Barn af hvert Køns Fortid, vide vi ikke meget, kunne egentlig kun saa smaat gætte efter de Antydninger, ung kvindelig Malerkunst har givet.

Det er maaske ikke ganske overflødigt at gøre opmærksom paa, at hvad her tales om, er *Malerkunst,* og at det, vi spørge om, er, hvorledes Kvinderne stille sig i Farvegivningens Verden. Det er nemlig paa ingen Maade det almindelige, at Folk gaa paa Maleriudstillingen for at se paa Malerier. I Virkeligheden se de allerfleste deroppe efter *Skilderier.* Man ser paa Billederne for at erkyndige sig om, hvad de „forestille"; Farvesproget, hvori de meddele sig, synes man nok om, men er dog tilbøjelig til at opfatte Kulørerne som en Slags Tyende, der blot har at melde Indholdet — det egentlige Herskab. Men en Maler er jo netop en Indviet — eller en, der stræber at blive indviet — i Farvernes Særverden, og for ham eksisterer denne Rangforskel mellem Farvesprog og Ordsprog slet ikke. Han har arbejdet sig frem til at kunne emancipere sin Farvesansning, og han søger ved sin